

Zachránené obrazy a kríže

„Odkedy sa naša nemocnica začala zaplňať týmito starými obrazmi alebo vyhodnými krížmi, nabrala nový duchovný dych,“ vysvetľuje mi prior bratislavského kláštora milosrdných bratov Richard Jombík OH. Ukazuje mi pritom sakrálna diela rozvešané na stenách nemocnice. Pre potomkov ich majiteľov prestali mať hodnotu! Našťastie, v tomto objekte im prinavrátili dôstojné miesto.

A ony sa za to odmenili svojim rehoľným záchrancom: zútnili tento priestor bolesti a nádeje, ponúkajú príležitosť zastaviť sa, pomeditovať, vyprosiť si tu potrebné milosti, „vyliat“ si pred obrazom Matky Božej či Božským Srdcom svoju ubolenú dušu...

Obraz Madony s Ježiškom získal miesto hneď vedľa veľkého kríža neďaleko bočného vstupu do kostola, spájajúceho kostol s nemocnicou. Ako sa dozvedám od brata Richarda Jombíka, tým, ktorí ho zdedili, sa javil „príliš sladký“ svojím stvárnením. Nehodil sa vraj

do tejto modernej doby, a tak už bol pripravený pri kontajneri na jednom bratislavskom sídlisku na likvidáciu. Zachránila ho však jedna pani a doniesla ho milosrdným bratom. Mala veľkú radosť, keď videla, že už visí na stene a získal tu svoje „čestné“ miesto.

Kríž, ktorý deti nechceli...

„Obrazy by sa nemali vyhadzovať. Každý z nich je dielom, ktoré niekto vytvoril pre určitý priestor. Moderné myslenie však núti ľudí vytvárať si v domácnostiach len sterilné, čisté steny. Tým mizne umenie, aj staré umenie z domov. Možno nie je vždy najhodnotnejšie, ale stráca sa tak významné posolstvo života starších generácií. Podobne je to aj s knihami,“ objasňuje v rozhovore milosrdný brat Richard. Zároveň ma zavedie pred kríž, ktorý nezaprie v sebe okrem nadčasovej hodnoty (symbol našej spásy) aj historickú hodnotu.